

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 23 lutego 2021 r.

Pozycja 41

POSTANOWIENIE z dnia 16 grudnia 2020 r. Sygn. akt Ts 130/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Julia Przyłębska,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej K.Ł. o zbadanie zgodności:

art. 45 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o usługach detektywistycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 129) w zakresie, w jakim „określa znamiona czynu zabronionego”, z art. 42 ust. 1 zdanie pierwsze w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 3 września 2020 r. (data nadania), K.Ł. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika ustanowionego z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Skarżący był licencjonowanym detektywem. W latach 2016-2017 był on pracownikiem agencji detektywistycznej w Ł. i jedynym pełnomocnikiem do kierowania jej działalnością. 5 października 2016 r. zawarta została umowa o świadczenie usług detektywistycznych, na podstawie której skarżący prowadził obserwację byłego konkubenta klientki.

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z 7 października 2019 r. (sygn. akt [...]) uznał skarżącego za winnego tego, że w okresie od 12 października do 30 grudnia 2016 r. w W., podczas świadczenia usług detektywistycznych, wykonywał czynności zastrzeżone ustawowo dla organów i instytucji państwowych. Polegały one na założeniu i posługiwaniu się urządzeniem elektronicznym – lokalizatorem GPS w samochodzie osobowym obserwowanej osoby. W ten sposób skarżący pozyskiwał dane z o położeniu i przemieszczaniu się pojazdu. Sąd uznał, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję z art. 45 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o usługach detektywistycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 129) i wymierzył mu karę grzywny. Sąd Okręgowy w S., rozpoznając apelację skarżącego, wyrokiem z 27 maja 2020 r. (sygn. akt [...]) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Zaskarżony przepis – zdaniem skarżącego – pozostaje w sprzeczności z zasadą *nullum crimen, nulla poena sine lege* wywodzoną z art. 42 ust. 1 zdanie pierwsze w związku z art. 2

Konstytucji. Narusza on jego wolność od sankcji karnej przewidzianej w sposób „dostatecznie określony w przepisie ustawy sformułowanym z zachowaniem zasad prawidłowej legislacji”. W ocenie skarżącego przepis pozostawia dowolność w ustaleniach znamion czynu zabronionego. Skarżący uważa, że przepis ten stanowi tzw. przepis karny niepełny.

Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 28 września 2020 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 6 października 2020 r.) skarżący – na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) – został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez doręczenie odpisów lub kopii orzeczeń poświadczonych za zgodność z oryginałem, a także pełnomocnictwa szczególnego wraz z odpisami.

W piśmie procesowym, wniesionym do Trybunału 13 października 2020 r. (data nadania), skarżący wykonał powyższe zarządzenie.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona wymagania przewidziane w ustawie oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

2. W ocenie Trybunału skarga spełnia przesłanki przekazania jej do oceny merytorycznej.

2.1. Skargę konstytucyjną sporządził i złożył w imieniu skarżącego pełnomocnik ustanowiony z wyboru.

2.2. Przysługująca skarżącemu droga prawna została wyczerpana, ponieważ od wyroku Sądu Okręgowego w S. z 27 maja 2020 r. (sygn. akt [...]) nie przysługuje żaden zwykły środek zaskarżenia.

2.3. Dochowany został trzymiesięczny termin do wniesienia skargi, zastrzeżony w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK. Powyższe orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręczono skarżącemu 4 czerwca 2020 r., zaś skarga konstytucyjna została wniesiona do Trybunału 3 września 2020 r. (data nadania).

2.4. Prawidłowo został określony przedmiot kontroli, tj. art. 45 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o usługach detektywistycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 129) w brzmieniu: „Kto podczas świadczenia usług detektywistycznych wykonuje czynności ustawowo zastrzeżone dla organów i instytucji państwowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo karze pozbawienia wolności do lat 3”.

2.5. Zakwestionowanemu przepisowi skarżący zarzucił naruszenie konstytucyjnej zasady *nullum crimen, nulla poena sine lege certa* (art. 42 ust. 1 zdanie pierwsze w związku z art. 2 Konstytucji).

2.6. Skarżący wskazał, w jaki sposób – jego zdaniem – zakwestionowany w skardze przepis narusza powyższe prawo. Stwierdził, że przepis ten pozostawia dowolność w ustale-

niu znamion czynu zabronionego. Jego zdaniem, jako adresat tej normy prawnokarnej, mógł pozostawać w uzasadnionym przekonaniu, że licencjonowany detektyw może w ramach wykonywanej działalności posługiwać się urządzeniem w postaci lokalizatora GPS.

3. W związku z powyższym i zważywszy na to, że sformułowane przez skarżącego zarzuty nie są oczywiście bezzasadne, Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – postanowił nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.